

ת"פ 43714/12/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 43714-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשם	פלוני

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**" / "**חוק העונשין**"), וכן בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק. הנאשם זוכה, מחמת הספק מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

כתב האישום והרשעתו של הנאשם:

2. לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת, גב' ש"ד (להלן: "המתלוננת") בני זוג פרודים ולהם ילדה משותפת קטינה (להלן - "הילדה"). באותה העת, התגורר הנאשם בבית אימו, בקרית עקרון.

3. כמתואר בכתב האישום, ביום 29.08.20, בשעה 13:46 או בסמוך לכך, הגיעה המתלוננת לכתובת בית אימו של הנאשם בליווי שוטרים. בהמשך, יצא הנאשם מבית אימו בליווי הילדה, יחד עם אחרים. בנסיבות המתוארות, הרימה המתלוננת את הילדה על ידיה. בתגובה איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אני אאשפז אותך... צריך לאשפז אותך". בהמשך, הניף הנאשם את ידו לעבר המתלוננת ואמר "בא לי להוריד לה בוקס, לעשות לה חור בראש". לאחר האמור, ניסה הנאשם למשוך את הילדה מידיה של המתלוננת, ואחז ללא הצלחה, או אז דחף הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו, בכתפה השמאלית של המתלוננת, ואחז בחוזקה בידה השמאלית. עפ"י מה שיוחס לנאשם בכתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות הימטומה בזרוע שמאל ואדמומיות בחזה.

4. כאמור לעיל, לאחר שמיעת ראיות ומשנמצא ספק בטענת המאשימה בדבר גרימה חבלה למתלוננת, זוכה הנאשם מחמת אותו ספק מן העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. חלף זאת, הורשע בביצוע עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, וכן בביצוע עבירת איומים, בכך שאמר למתלוננת "בא לי להוריד לה בוקס,

לעשות לה חור בראש", "אני אחסל אותך", "אני אזיין אותך", וכן בפנייתו לשוטר אמר "קח אותה, לפני שאני הורג אותה", ובכך שהתקרב אל המתלוננת - במספר הזדמנויות - באופן מאיים, תוך הנפת אגרופ, גידופים, צעקות ותוך השמעת האיומים המילוליים המפורטים לעיל.

טיעוני הצדדים לעונש

5. באת כח המאשימה ציינה בטיעוניה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, בהם זכותן של המתלוננת לתחושת ביטחון ולשלוו נפשה. התובעת הדגישה בטיעוניה את מידת הפגיעה בערכים אלו בפרט שעה שמעשיו של הנאשם בוצעו בנוכחות ביתם הקטינה ולעיני השוטרים שהגיעו למקום. בכך, לטענת המאשימה, פעל הנאשם בניגוד לחובתו כהורה כלפי הקטינה ובחוסר מורא כלפי החוק והגורמים האוכפים אותו.

6. בטיעוניה, התייחסה ב"כ המאשימה לעובדה שהנאשם בחר לנהל את התיק, לא לקח אחריות על המיוחס לו בכתב האישום, חרף קיומן של ראיות אובייקטיביות, בדמות סרטונים, המתעדים את האירוע.

7. לעניין עברו הפלילי של הנאשם, הובהר, כי לחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות איומים והיזק לרכוש בזדון, כלפי אותה מתלוננת, זוגתו לשעבר. לעניין זה, הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם וכן כתבי האישום וגזרי הדין בשני ההליכים הקודמים שנוהלו כנגדו.

8. ביחס למתחם הענישה, טענה המאשימה למתחם הנע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד לשנת מאסר. לעניין זה, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה (ת"פ 5121-07-20 (של נתניה) מ"י נ' לב; ת"פ 50635-07-18 (של רמלה) מ"י נ' אבו לבן; רע"פ 303/16 פלוגי נ' מ"י; ת"פ 35111-02-19 (של נתניה) מ"י נ' לזר).

9. סופו של דבר, עתרה המאשימה, כי בית המשפט ישית על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי בעבירות אלימות וכן התחייבות להימנע מעבירה. לעניין זה נטען, כי עתירת המאשימה נובעת בהתחשב בעברו הפלילי של הנאשם וטענה לכך שהרשעותיו הקודמות הן בגין עבירות שביצע כלפי אותה מתלוננת.

10. ב"כ הנאשם טען ארוכות לעונש. את חלקו הארי של טיעונו הקדיש לקביעות בית המשפט בהכרעת הדין, הנוגעות להתנהלות המתלוננת באירוע. חרף התנגדות ב"כ המאשימה לסוג זה של טיעון, אפשרתי השמעתו, בכל הנוגע לנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה. לעניין זה נטען, כי ביום האירוע ביתם הקטינה של הנאשם ושל המתלוננת הייתה בחזקתו, בהתאם להסדרי הראייה בין הצדדים. חרף זאת, הגיעה המתלוננת לבית אימו של הנאשם, לאחר שהאזינה לסביבתה של ביתה באמצעות אפליקציה שהתקינה על מכשיר הטלפון שלה. נטען, כי הזעיקה את המשטרה למקום, ללא כל הצדקה, כי היא זו אשר חתרה למגע עם הנאשם, מתחילת האירוע, תוך ניסיון לקחת את הילדה ממנו. לפיכך, נטען כי המתלוננת היא מחוללת

האירוע, כי היא מסוגלת לעשות כל דבר כדי לקדם את האינטרסים שלה מול הנאשם - כפי שהפרה את הוראות בית המשפט לעניין הסדרי הראיה, ניצלה את תמימות הקטינה על מנת להתקין אפליקציית האזנה על מכשיר טלפון שלה והזעיקה את המשטרה ללא כל סיבה נראית לעין. לעומת התנהגות חסרת תום הלב ומניפולטיבית של המתלוננת, כך נטען, הנאשם פעל בהתאם לחוק וקיים את צו בית המשפט ביחס לשעות המשמורת. נטען, כי קביעות בית המשפט בסעיף 53 להכרעת הדין, בהן ניתנה התייחסות להפרת החובה ההורית של הנאשם והמתלוננת כלפי ביתם הקטינה, לא היה מקום כי תופניה אל הנאשם כלל.

11. אציין, כי בשלב מסוים של הטיעון, החל הסניגור לטעון באופן שיש בו בכדי להשיג על קביעות הכרעת הדין, ביחס להתנהלות הנאשם באירוע, ולפיכך נאלץ בית המשפט להורות בהחלטה כי הסניגור יצמד בטיעונים לעניין העונש, שעה שאין בית המשפט זה יושב כערכאת ערעור על החלטותיו שלו.

12. ביחס לעובדה שהנאשם ניהל הוכחות טען הסניגור, כי הנאשם היה חייב לנהל הוכחות על מנת שאופן התנהלותה של המתלוננת יובא לידיעת בית המשפט. כן נטען, כי שעה שזוכה הנאשם מגרימת חבלה, אין מקום לטיעון לפיו ניהול ההוכחות היה לחינם.

13. לעניין מתחם הענישה, טען הסניגור, כי הוא נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל בדרך של עבודות שירות. בטיעונו, הפנה לגזר הדין שניתן ב - **ת"פ 16077-10-12 (של' קרית גת) מ"י נ' פרץ**. כמו, ביקש ב"כ הנאשם להבחין את פסקי הדין להם הפנתה התובעת בטיעוניה, מנסיבות המקרה דנן.

14. לעניין עברו הפלילי של הנאשם, נטען כי הרשעתו האחרונה של הנאשם היא משנת 2010, כי הפעם אחרונה שעבר עבירה כלפי המתלוננת זה היה 12 שנה לפני האירוע מושא כתב האישום. נטען, כי בעוד הנאשם פועל כחוק ומבקש להתרחק מן המתלוננת "היא זו שמבקשת להציק, להטריד, להטריל ומנצלת את בתה ומנצלת את המשטרה...כאן זה מקרה שלא הוא יזם אותו, לא הוא חולל אותו ונגרם לטענתו כלל וכלל שלא באשמתו".

דברו האחרון של הנאשם:

15. תוך כדי טיעוני הסניגור לעונש, נשמע הנאשם אומר "עד היום היא לא עוזבת אותי. 4 שנים היא נדחפת לי לנשמה. היא רוצה לחזור? אני לא אחזור אליה".

16. בדברו האחרון של הנאשם, טען הנאשם שוב להתנהלות של המתלוננת בהסדרי הראיה, כן טען לכך שהוא עומד בתשלומי המזונות, דרך הוצאה לפועל "כי איתה אי אפשר להתנהל אחרת". בהמשך אמר: **"אני חושב שלא מגיע לי עונש חמור מכל הסיבות שאני בורח ממנה כמו מאש. אני מבקש מבית המשפט להתחשב",** ובהקשר זה טען כי התחשבות בית המשפט מתבקשת גם לאור העובדה שהנאשם השתלב במשרה טובה שהוא חושש שתיפגע.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

17. בתום ישיבת הטיעונים לעונש, הוריתי על מתן חוות דעת הממונה על עבודות שירות. לכשזו הוגשה, עלה ממנה עלה כי הנאשם נמצא כשיר לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

18. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעיקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

19. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם זכותה של המתלוננת לכבוד, להגנה על כבודה, זכותה לשלוות נפש ותחושת ביטחון בפרט כאשר אלו מבוצעות ע"י בן זוגה לשעבר, אבי ביתה. לא לחינם המחוקק קבע כפל עונש בגין עבירות תקיפה המופנות כלפי בנות זוג ובנות זוג לשעבר. עבירות האלימות ככלל, וכנגד בנות זוג ובנות זוג לשעבר בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה, תופעה נפסדת שאינה חולפת ועל בית המשפט מוטלת החובה להוקיע מעשי אלימות אלו בענישה משמעותית ומוחשית.

20. ראו ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל (19.4.2012), שם נקבע (סעיף 3):

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל... התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012))."

21. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות במשפחה מלמדת על מנעד רחב של עונשים המוטלים על נאשמים בעבירות אלו, החל ממאסרים מותנים ועד מאסרים בפועל. מטבע הדברים בעבירות מסוג זה אפשר למצוא דרגות חומרה שונות בסופו של דבר העונש שנגזר תלוי במגוון שיקולים וביניהם חומרת המעשים; האלימות שנגקטה; התוצאות והנזק שנגרם; הישנות העבירות; עבר פלילי; נסיבותיו של הנאשם וכיוצ"ב. עוד ייאמר כי אפשר להבחין בפסיקה במגמת החמרה בעבירות אלו בפרט במקרים בהם לא נראה אופק שיקומי, ולא בכדי.

22. להלן תובא סקירה, בלתי ממצה, של גזרי דין בעבירות אלימות רלבנטיים לענייננו:

22.1 רע"פ 7660/19 פלוני נ' מדינת ישראל (21.11.2019) - המבקש הורשע

לאחר שמיעת ראיות בעבירות איומים ותקיפה סתם. עבירת האיומים בוצעה כלפי גרושתו וחברותיה, ועבירת התקיפה סתם בוצעה כלפי בן הזוג של אחת מהחברות, לאחר שהנאשם לא הצליח ליצור

קשר עם גרושתו על מנת לתאם החזרת בתו הקטנה לרשותה. המבקש נעדר הרשעות קודמות, נדון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת הרשות לערער;

22.2 רע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.5.2016) - נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה כנגד העונש אשר הוטל על המבקש בגין הרשעתו באירוע יחיד של תקיפת בת זוג. המבקש "דחף את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה". בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות ועד לארבעה עשר חודשי מאסר. נשקלו נסיבות לקולה, הנתק שבין הנאשם למתלוננת והעדר הרשעות קודמות, ולחומרה היעדר הבעת חרטה מצד המבקש. על המבקש נגזר עונש מאסר בן שישה חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש נדחה. בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה והודגש הצורך בגינוי חריף של מעשי המבקש ועל ענישה שתהלוך את חומרתם;

22.3 רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.1.2016) - המבקש הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת בת זוג בכך שדחף את רעייתו, אשר כתוצאה מכך מעדה ונפלה על הרצפה. מיד לאחר מכן בעט בה הנאשם בעודה מוטלת על הרצפה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין מאסר על תנאי ועד שנת מאסר בפועל. שירות המבחן המליץ על עונש מוחשי ומציב גבולות. על הנאשם הושתו חמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות לערער, תוך שנקבע כי עונשו של המבקש נמצא על הצד המקל ביחס לחומרת מעשיו;

22.4 רע"פ 6037/15 **צדקה נ' מדינת ישראל** (7.9.2015) - המבקש הורשע לאחר שמיעת ראיות באיומים ובתקיפה סתם בן זוג בכך שסטר לאשתו והוא נידון לחמישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, כך גם בקשת רשות לערער;

22.5 עפ"ג 3328-05-15 **(מחוזי מרכז) פלוני נ' מדינת ישראל** (6.9.2015) - המערער הורשע בהתאם להודאתו באיומים ובתקיפה סתם - בן זוג בכך שסטר לאשתו ואיים עליה בשתי הזדמנויות. בית המשפט דחה את עתירת ההגנה להימנע מהרשעתו של המערער. לנוכח הודאתו ונטילת האחריות, העדר עבר פלילי והליך טיפולי, הושת על המערער עונש מאסר בן שלושה חודשים לריצוי בעבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה;

22.6 ת.פ 69862-09-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (19.2.2018) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות באיומים ובתקיפת בת זוג בכך שאיים על אשתו באומרו "אם

תלכי למשטרה זה הסוף שלך" וכן אחז בצווארה של המתלוננת בשתי ידיו וחנק אותה כשלושה חודשים קודם לכן. נלקח בחשבון עברו הפלילי, הבעת חרטה בשלב מאוחר ולאחר הכרעת הדין, השתלבותו בהליך טיפולי הנאשם נידון לעונש מאסר בן ארבע חודשיים לריצוי בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

22.7 עפ"ג 1482-02-15 (מרכז) **אברהם נ' מדינת ישראל** (1.3.2015), נדון נאשם שהורשע באיומי סכין כלפי אשתו, לאחר שמיעת ראיות, ל-8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלוות, בהיותו נעדר עבר פלילי. דובר באירוע בו התלהטו היצרים, ומאז בני הזוג התגרשו, ולכן הפחית בית המשפט המחוזי את עונשו כך שנקבע כי ירצה כ-5 וחצי חודשי מאסר.

22.8 **ת.פ. 32859-07-17 (שלום חיפה) מדינת ישראל נ' חלבי** (12.09.2017) - הנאשם הורשע, עפ"י הודאתו, בכך שאיים להרוג את אחותו על רקע כבוד המשפחה, האיום הושמע מספר פעמים באותו היום, באזני אחיו ואביו. הנאשם נעדר עבר פלילי, המתלוננת הצהירה בפני בית המשפט כי סלחה לנאשם. נשקלה עובדת מעצרו הממושך של הנאשם. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 4 חודשי מאסר בפועל לשנת מאסר. בית המשפט גזר על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר בפועל ומע"ת.

22.9 **ת.פ. 18972-07-13 (שלום פ"ת) מדינת ישראל נ' ליברכט** - הנאשם הורשע, עפ"י הודאתו, בעבירה של איומים כלפי בת זוגו לשעבר. לנאשם עבר פלילי שאינו מכביד והוא נדון ל-7 וחצי חודשי מאסר בפועל.

23. אוסיף בחינה של פסקי הדין להם הפנו הצדדים: גזרי הדין להם הפניתה המאשימה: באשר לגזר הדין שניתן בת"פ 35111-02-19 (של' נתניה), הוא שונה מעניינו באופן מהותי נוכח קביעותיו החוזרות של בית המשפט (הנסמכות גם על תסקירי שירות המבחן) בדבר מסוכנותו הגבוהה של הנאשם כלפי המתלוננת. ב-ת"פ 5121-07-20 (של' נתניה) דובר על ריבוי עבירות איומים, בכתב ובעל פה, בנוסף לעבירה של תקיפה סתם, ועל נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות, באופן השונה מעניינו. גזר הדין שניתן בת"פ 50635-07-18 עוסק באירוע מתגלגל של מסכת אלימות קשה של הנאשם כלפי המתלוננת, שלא כמו במקרה דנן. לפיכך, פרט לפסק הדין ניתן ב-רע"פ 303/16, לו התייחסתי לעיל, יתר פסקי הדין שהוגשו ע"י המאשימה אינם רלוונטיים לעניינו. באשר לגזר הדין שניתן ב-ת"פ 16077-10-12, לו הפנה ב"כ הנאשם, עניינו בנאשם, נעדר עבר פלילי, שהודה במסגרת הסדר טיעון ונטל אחריות על מעשיו, נסיבות שכאמור שונות מעניינו.

24. ומן הכלל אל הפרט; כפי שקבעתי בהכרעת הדין במהלך האירוע מושא כתב האישום, בנוכחות ביתם הקטינה (כבת 6) של המתלוננת והנאשם וכאשר היא חוצצת - פיזית - ביניהם, ולעיניהם של השוטרים שהגיעו למקום, איום על המתלוננת באומרו: "בא לי להוריד לה בוקס, לעשות לה חור בראש", "אני אחסל אותך", "אני אזיין אותך", וכן בפנייתו לשוטר אמר "קח אותה, לפני שאני הורג אותה", ובכך שהתקרב אל

המתלוננת - במספר הזדמנויות - באופן מאיים, תוך הנפת אגרופ, גידופים, צעקות והשמעת האיומים המילוליים המפורטים לעיל. בנוסף לכל האמור, ניסה הנאשם למשוך את הילדה מידיה של המתלוננת ללא הצלחה, דחף את המתלוננת באמצעות ידיו, בכתפה השמאלית של המתלוננת, ואחז בחוזקה בידה השמאלית.

25. עוד נקבע בהכרעה, כי האירוע התרחש, בעקבות הגעתה של המתלוננת אל בית אימו של הנאשם, תוך שזו הזעיקה משטרה למקום. טענת המתלוננת הייתה, כי הסיבה בעטיה פעלה כאמור, היא שהנאשם הפר את הוראות בית המשפט לענייני משפחה בכך שאיפשר נוכחותה של זוגתו בקרבת ביתם. המתלוננת טענה, שגילתה אודות ההפרה בעקבות האזנה לסביבתה של הבת באמצעות אפליקציה שהתקינה על מכשיר הטלפון. בהכרעת הדין קבעתי, כי עלו ספיקות ותהיות באשר לנסיבות שבגינן הגיעה המתלוננת בליווית המשטרה אל המקום. עוד במסגרת ההכרעה הוקדשו מילים לא מעטות לאופן בו בחרה המתלוננת - עצם הגעתה למקום וכן מעשיה במהלך האירוע עצמו (סעיפים 45 - 48), וברי כי מילים אלו לא הושחתו לריק, ויש להם משקל בבחינת נסיבות האירוע. ועם זאת יובהר ויודגש, כי גם אם עלה ספק ביחס לתם ליבה של המתלוננת בהגיעה למקום, וגם לאחר שקבעתי כי המתלוננת לא טמנה ידה בצלחת באירוע עצמו ותרמה להתלקחות האירוע ולהסלמתו, הרי דבר ממעשיה לא הצדיק נקיטת התנהגות אלימה ומאיימת כנגדה.

26. העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו על רקע הוויכוח בינו לבין המתלוננת, בעניין אותה הפרה נטענת של הסדרי הראיה, מתוך התפרצות כעס וללא תכנון מוקדם, ללא תחכום או אכזריות, ללא שימוש בנשק קר או חם. יחד עם זאת, לנאשם הייתה אפשרות להימנע ממעשיו, שהרי שוטרים נכחו במקום, יכול היה לסיים את האירוע תוך ניהול שיח ודין ודברים עם השוטרים, אך הנאשם בחר לנקוט בדרך אלימה. יתרה מכך, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, האירוע הסתיים רק לאחר שבנו של הנאשם משך אותו בחזקה, הרחק מן המתלוננת.

27. מעשיו של הנאשם חמורים, המלל המאיים שהשמיע הוא קונקרטי, משמעותי וברף גבוה, בפרט שהדברים הושמעו תוך צעקות, גידופים ואיום בהתנהגות. התקיפה שביצע אינה ברף הגבוה. העובדה שהדברים נעשו אל מול עיני ביתו הקטינה הבוכיה והמבועתת, מעלה את רף החומרה של האירוע, ובנסיבות שהמעשים בוצעו אל מול השוטרים במקום עולה כי אין לנאשם מורא מגורמי אכיפת החוק.

28. לאור כל האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע מתחם העונש ההולם בין מאסר על תנאי ועד לשנת מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים.

גזירת העונש המתאים לנאשם

29. הצדדים לא טענו ואף לא מצאתי נסיבות לחומרה או לקולה המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם. לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

(סעיף 40'א' לחוק העונשין).

30. הנאשם יליד 1975, גרוש מהמתלוננת ולהם בת קטינה משותפת. לנאשם ילדים נוספים מנישואים קודמים.

31. לנאשם שתי הרשעות קודמו בעבירות איומים והיזק לרכוש במזיד, משנת 2011, אותם ביצע כלפי בת זוגו לשעבר. כתיב האישום, גזרי הדין והפרוטוקולים של ההליכים הקודמים שנוהלו כנגדו (ת.פ. 1072-09, ת.פ. 41752-03-11) הובאו לפני.

32. אכן, כפי שטען ב"כ הנאשם מדובר בהרשעות ישנות ומאז לא היתה לנאשם הסתבכות פלילית נוספת. ויחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהישנות עבירות האלימות כלפי בת הזוג, וכן מההסלמה באלימות, שעברה מהשמעת מלל מאיים ופגיעה ברכוש לאלימות פיזית של ממש. לדברים אלו יש חשיבות גם בבחינת הצורך בהרתעה והחשש מהישנות העבירות, בפרט שסכסוכי הזוג הגרוש על רקע הסדרי ראייה בהחלט צפויים להיות עניין חוזר.

33. בנוסף, ניכרת הן מעדותו של הנאשם בבית המשפט, הן מדבריו האחרון והן מאותם פרוטוקולים של הליכים קודמים, העדר הבנה מוחלט וחוסר הפנמה גמור באשר לחלקו באירוע וביחס לחומרת מעשיו. לאורך כל דבריו, כל שהיה בפי הנאשם הוא להניף את האצבע המאשימה כלפי המתלוננת, להתקרב ולהאשימה בכל אשר אירע. באופן דומה, גם בהליך שהתנהל כנגדו בשנת 2011, אמר הנאשם בדבריו האחרון, שהמתלוננת "מציקה לי, לא טוב לה, זה בא ממנה... היא החליטה לעשות לי רע... היא אוהבת להציק...". גם טיעוני ההגנה לעונש המשיכו באותו הקו, למשך כל טיעוניו של הסיגור נשמעו טענות למכביר כלפי המתלוננת והתנהלותה ולא היה רמז של ראשית הכרה של ההגנה בפסול שבמעשי הנאשם ובתגובתו האלימה. ואכן כבר הבהרנו, כי יש משמעות לא מועטה לאופן התנהלות המתלוננת ולעובדה שביזמתה החל האירוע, אולם כפי שכבר קבעתי בהכרעת הדין, יש להבחין בין התנהלות הבלתי ראויה, לבין מעשיו של הנאשם שחצו את קו הלגיטימיות והינם מעשי אלימות ברף פלילי, והרף הזה אסור שיחצה. גם אם בפי הנאשם טענות כלפי המתלוננת, מצופה היה לשמוע ממנו, אמירה כלשהי שיש בה בכדי ללמד על הכאה על חטא על האופן שבו בחר להגיב, וזאת לא נשמע ולו ברמז.

34. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות. נטען ע"י ההגנה, כי ניהול הליך ההוכחות היה הכרחי על מנת שבית המשפט ילמד על התנהלותה של המתלוננת וודאי לא היה מיותר, לאור זיכוי של הנאשם מגרימת החבלה. ואולם, נזכיר כי הנאשם הכחיש הכחשה גורפת של מעשיו, גם אלו שעלו באופן ברור מהסרטונים, סרטונים שמהימנותם לא הייתה מוטלת בספק. בעשותו כאמור, גרם הנאשם לכך שנדרשה שמיעה נרחבת של העדים, על כלל נסיבות האירוע. לו היה הנאשם, כבר בתשובתו לאישום מאשר את פעולותיו כפי שהן עולות מן הראיות האובייקטיביות ומקבל עליהן אחריות, תוך שמירה על יתר טענותיו, היה בכך בכדי לצמצם באופן משמעותי את המחלוקת העובדתית, את הבירור הראייתי שנדרש בית המשפט לקיים, חוסך העדת חלק ניכר מהעדים ומזמנו של בית המשפט.

35. במכלול השיקולים, יש גם להתחשב בפגיעה שעשויה להיגרם לביתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת, אם יאסר הנאשם בכליאה ממשית, וככל תיפגע יכולתו לשאת בתשלומי מזונותיה.

36. לאור על האמור, אני מוצאת למקם את הנאשם בשליש השני של מתחם הענישה.

סוף דבר:

37. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר בפועל. המאסר ירצה **בדרך של עבודות שירות** בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 24.01.23. הממונה על עבודות שירות מתבקש לקבוע מועד חדש לתחילת ריצוי העונש.

הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. 8 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירות אלימות, למעט איומים.

ג. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת איומים.

ד. הנאשם יתחייב התחייבות כספית שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים, למשך 3 שנים מהיום. סכום ההתחייבות 10,000 ₪.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק .

ניתן היום, כ' אדר תשפ"ג, 13 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.